

Arrest

nr. 270 227 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. DOCQUIR, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen het volgende feitenrelaas correct weer:

“Verzoekende partij verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, geboren te Mamou op 31.12.1996.

Op 17.01.2017 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 06.09.2019 werd deze aanvraag afgesloten omdat verzoeker hiervan vrijwillig afstand heeft gedaan.

Op 10.10.2019 wordt verzoeker veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 5 jaar.

Op 13.11.2019 diende verzoeker een tweede verzoek in om internationale bescherming in.

Op 25.01.2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29.01.2021 ontving verzoeker de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Sint Gillis. Hij liet echter na deze in te vullen.

Op 01.10.2021 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelneming aan vereniging.

Op 23.11.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Eveneens op 23.11.2021 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een inreisverbod van 8 jaar genomen (bijlage 13sexies).

Dit betreft de bestreden beslissing."

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar met volgende redengeving:

"(...)

Aan de Heer:

Naam: B.

Voornaam: I.

Geboortedatum: 31.12.1996

Geboorteplaats: Mamou

Nationaliteit: Guinee

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde ;*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs en toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: onwettig binnenkomen of verblijven in het rijk, feiten waarvoor hij op 10.10.2019 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 01.10.2021 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Betrokkene ontving de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Sint Gillis op 29.01.2021 onder covid-quarantaine. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene ontvangt bezoek in de gevangenis van zijn vriendin. Het is dus mogelijk dat hij een partner heeft in België. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit zijn administratief dossier en de eerdere verklaring blijkt niet dat hij andere familieleden heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk. Betrokkene heeft twee keer asiel aangevraagd in België op 17.01.2017 en op 13.11.2019. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten omdat hij vrijwillig afstand heeft gedaan hiervan. Zijn tweede aanvraag werd negatief afgesloten door de beslissing van het CGVS, betekend aan de betrokkene op 27.01.2021. Artikel 3 EVRM is bijgevolg ook niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM)

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen

Artikelen 44nonies, 62, §2 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen

Beginnelsen van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van proportionaliteit, het beginsel van zorgvuldigheid en het beginsel van behoorlijke analyse gelet op alle elementen”

Het middel licht toe:

“Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet;

a) Stuk 1 van het middel: schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoekende partij moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem wordt genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoende beschouwd worden;

Ten eerste, wat het inreisverbod betreft, artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen."

De bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is dus niet gebonden (zie arrest nr. 233.257 van 13 december 2015 van de Raad van State, zie ook RvSt., 22 april 2014, beschikking nr. 10441).

Het ontbreken van een humanitaire motivering in de bestreden beslissing is niet gemotiveerd, hetgeen een schending oplevert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Ten tweede, wat de duur van het inreisverbod betreft, wordt de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

(...)

Dat verwerende partij in haar beslissing enerzijds stelt dat er een inreisverbod van 15 jaar wordt opgelegd en anderzijds stelt dat er een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd;

Dat het bijgevolg voor verzoekende partij onduidelijk is wat de tijdsduur van het opgelegde inreisverbod is, wat reeds een schending oplevert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat er bovendien in de beslissing geen enkele reden wordt gegeven voor de duur van het aan verzoekster opgelegde inreisverbod, die oftewel vijftien, oftewel acht jaar bedraagt. De verwerende partij stelt enkel dat verzoekende partij op 10.10.2019 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis en op 01.10.2021 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel en dat zij derhalve thans een gevaar vormt voor de openbare orde, zonder aan te geven waarom de termijn van oftewel 15 jaar, oftewel 8 jaar is vastgesteld en waarom een kortere termijn niet werd overwogen.

Dat de Raad van State reeds herhaaldelijk een cassatieberoep verworpen heeft dat de Belgische Staat had ingesteld na een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij hij met name heeft geoordeeld dat de Dienst vreemdelingenzaken zijn verplichting om de duur van het opgelegde inreisverbod formeel te motiveren, niet is nagekomen:

"Uit de behandeling van het tweede middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze heeft overwogen dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, zonder uiteenzetting waarom deze maximumduur wordt opgelegd. Op grond van deze overweging werd in het bestreden arrest tot een schending van de materiële motiveringsplicht en tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing besloten" (RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK, arrest nr. 225.871 van 18 december 2013).

In een ander arrest heeft de Raad van State geoordeeld dat de verplichting om een inreisverbod op te leggen, krachtens artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid. van de wet van 15 december 1980, met impliceert dat de maximale duur wordt opgelegd, of dat geen motivering betreffende deze duur vereist zou zijn, zelfs indien de persoon waartegen de beslissing genomen werd een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou kunnen oordelen dat het onredelijk was om een inreisverbod van acht jaar vast te stellen, gelet op de belangrijke gevolgen van een dergelijke beslissing, zonder de bijzondere omstandigheden met betrekking tot de geadresseerde ervan te onderzoeken ofte motiveren, zoals bedoeld in de eerste alinea van deze bepaling (arrest nr. 225.872 van 18 december 2013).

Op 22 april 2014 heeft de Raad van State voorts het volgende bepaald (ordonnantie nr. 10.441): "L'Etat belge ne peut être suivi lorsqu'il soutient que sa compétence serait entièrement liée (...); en effet, l'article 74/11, §2, alinéa 2, de la loi permet au ministre de "s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires", l'article 74/11, §1er, alinéa 1er, prévoit que "la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas", tandis que l'alinéa deux ajoute que dans les deux hypothèses qu'il vise l'interdiction d'entrée a une durée de "maximum" trois ans, ce qui n'implique pas pour l'autorité l'obligation d'imposer ce délai maximum."

(Vrije vertaling : De Belgische Staat kan niet worden gevolgd wanneer hij beweert dat zijn rechtspraak volledig gebonden is (...)) ; Artikel 74/11, §2, tweede lid, van de wet biedt de minister de mogelijkheid om "in bijzondere gevallen om humanitaire redenen af te zien van het opleggen van een inreisverbod", artikel 74/11, §1, eerste lid, wordt bepaald dat "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld met inachtneming van alle omstandigheden van elk geval", terwijl in lid 2 wordt toegevoegd dat in de twee gevallen waarnaar wordt verwezen, het inreisverbod een duur heeft van "ten hoogste" drie jaar, hetgeen niet impliceert dat de autoriteit verplicht is deze maximumperiode op te leggen.).

In een arrest van 28 maart 2014, nr. 121.740, heeft Uw Raad geoordeeld dat:

"L'article 74/11, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 ne prévoit nullement l'obligation de fixer à huit années la durée de l'interdiction d'entrée en cas de menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, mais prévoit seulement que, dans cette hypothèse, la partie défenderesse est autorisée à fixer, pour la mesure d'interdiction d'entrée qu'elle d'adopte, une durée excédant cinq ans. Or, force est de constater qu'en l'occurrence, la partie défenderesse s'est uniquement attachée à motiver, au demeurant succinctement, la considération selon laquelle la partie requérante représente à son estime une « menace réelle et actuelle pour l'ordre public », notamment par l'indication du caractère lucratif de l'activité illicite ayant conduit à sa condamnation à vingt-et-un mois d'emprisonnement, mais n'a nullement exposé la raison pour laquelle elle a décidé in specie de fixer la durée de l'interdiction d'entrée à huit ans, alors même qu'elle dispose d'un pouvoir d'appréciation à cet égard. La mesure d'interdiction d'entrée n'est donc pas suffisamment motivée s'agissant de la fixation de sa durée."

(Vrije vertaling: Artikel 74/11, lid 1, van de wet van 15 december 1980 schrijft niet voor dat de duur van het inreisverbod op acht jaar wordt gesteld in geval van een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid, maar bepaalt enkel dat verweerder in dergelijke gevallen de duur van het door hem vastgestelde inreisverbod op meer dan vijf jaar mag stellen. Er zij op gewezen dat verweerder in casu slechts heeft getracht, zij het beknopt, de overweging te motiveren dat verzoeker zijns inziens een "reële en actuele bedreiging van de openbare orde" vormt, met name door te wijzen op het lucratieve karakter van de onwettige activiteit die tot zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van eenentwintig maanden heeft geleid, maar op geen enkele wijze heeft toegelicht waarom het in specie heeft besloten de duur van het inreisverbod op acht jaar vast te stellen, ofschoon het ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het inreisverbod is dus niet voldoende gemotiveerd wat de vaststelling van de duur ervan betreft.).

Uw Raad heeft ook reeds in arrest nr. 110.944 van 30 september 2013 beslist dat het inreisverbod uitvoerig moet worden gemotiveerd, met name wanneer de zwaarste sanctie van een inreisverbod van drie jaar wordt vastgesteld:

"[...] il n'y a aucune motivation permettant au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction la plus sévère, à savoir trois années d'interdiction d'entrée sur le territoire [...] Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard d'un étranger dont la partie défenderesse n'ignore pas les problèmes médicaux, le Conseil estime que la motivation de la décision d'interdiction d'entrée ne garantit pas que la partie défenderesse a respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision."

(Vrije vertaling : [...] er zijn geen gronden die verzoeker in staat stellen de redenen te begrijpen waarom verweerder, in specie, de zwaarste sanctie heeft opgelegd, namelijk een verbod van drie jaar om het grondgebied te betreden [...] Gelet op het belang van een inreisverbod van drie jaar voor het Koninkrijk, opgelegd aan een vreemdeling van wie de medische problemen bij verweerder bekend zijn, is de Raad van oordeel dat de motivering van de beslissing over het inreisverbod niet waarborgt dat verweerder heeft voldaan aan de verplichting om alle relevante factoren van het geval in aanmerking te nemen alvorens zijn beslissing te nemen.).

Ten derde, dat, zoals hieronder vermeld, DVZ geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij;

Dat verzoekende partij echter er van uit ging dat men zijn recht op gezinsleven zou respecteren;

Dat bijgevolg bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoekende partij de reden(en) van het bevel om het grondgebied te verlaten kan begrijpen;

Dat bijgevolg de motieven van de beslissing onvoldoende draagkrachtig zijn en geen steun vinden in het administratief dossier;

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht van verwerende partij, zoals bepaalt in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandeling, schendt en, ten gevolge, vernietigd moet worden, en de uitvoering ervan, geschorst zijn.

b) Stuk 2: recht op een gezins- en privéleven

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM het recht op een gezins- en privéleven waarborgt.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is een hogere rechtsnorm, waarin een grondrecht is verankerd dat particulieren rechtstreeks kunnen invoeren voor de administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België. Wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven wordt ingeroepen, onderzoekt de rechtbank eerst of er sprake is van een privé- of gezinsleven in de zin van het verdrag, alvorens te onderzoeken of de omstreden maatregel dit recht schendt.

Wat betreft de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of gezinsleven, moet de rechtbank zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privé-leven’ niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij ontstentenis van een wettelijke definitie van gezinsleven verklaart het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in haar rechtspraak dat het de de facto familiebanden zijn die in het kader van artikel 8 van het verdrag zullen worden onderzocht.

Het begrip "privé-leven" wordt ook niet gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Privacy omvat het recht van een individu om relaties met anderen te vormen en te ontwikkelen. Artikel 8 garandeert de bescherming van de ontwikkeling, zonder externe inmenging, van de persoonlijkheid van elke persoon in relaties met zijn medemensen. Privacy kan worden gedefinieerd als het gebruikelijke bestaanskader van elke persoon.

Wat de schending van het privé- of gezinsleven betreft, onderscheidt het EHRM twee situaties: ofwel heeft de betrokken persoon een verblijfsrecht ofwel is het een eerste toelating of een illegaal verblijf. In het eerste geval wordt de inbreuk geanalyseerd overeenkomstig paragraaf 2 van het EVRM, terwijl in het tweede geval, zoals in casu, het EHRM de mening is toegedaan dat het niet nodig is om een onderzoek uit te voeren op basis van artikel 8, tweede alinea, van het EVRM.

In het laatste geval is het EHRM echter van mening dat moet worden nagegaan of de Staat een positieve verplichting heeft om het privé- of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit onderzoek wordt uitgevoerd door de betrokken belangen tegenover elkaar af te wegen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de Staat door een dergelijke positieve verplichting is gebonden, is er sprake van een schending van artikel 8 van het verdrag. Ten eerste moet in aanmerking worden genomen dat de vereisten van artikel 8 van het verdrag, zoals die van de overige bepalingen van het verdrag, van dien aard zijn dat ze een garantie bieden en niet louter van een uiting zijn van een wil of een praktische regeling en, ten tweede, dat dit artikel prevaleert boven de bepalingen van de wet van 15 december 1980. Het is aan het bestuursorgaan om, alvorens een beslissing te nemen, een zo nauwgezet mogelijk onderzoek van de zaak uit te voeren, rekening houdend met de omstandigheden waarvan ze zich bewust is of behoort te zijn.

Elke inmenging van een lidstaat moet evenredig zijn en geval per geval worden beoordeeld.

In casu bestaat er een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) was op de hoogte van het gezinsleven van verzoekende partij. Zij stelt ter zake: "Betrokkene ontvangt bezoek in de gevangenis van zijn vriendin. Het is dus mogelijk dat hij een partner heeft in België. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit zijn administratief dossier en de eerdere verklaring blijkt niet dat hij andere familieleden heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk." (stuk 1, p. 1).

Gezien het feit dat er een gezinsleven bestaat, diende er te worden nagegaan of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om dit gezinsleven te handhaven wanneer blijkt dat er hinderpalen zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten.

De DVZ heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen afdoende motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoekende partij op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM in vergelijking met de belangen voor de Belgische Staat om verzoekende partij van het grondgebied verwijderd te zien. De DVZ heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

DVZ schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, vermits kan gesteld worden dat niet alle voor de beslissing relevante feiten op zorgvuldige wijze werden vastgesteld daar er aan het gezinsleven van verzoekende partij voorbij wordt gegaan. Bijgevolg werd geen rekening gehouden met alle voor de beslissing relevante feiten."

2.1.1. In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat de verzoekende partij een ernstig bedreiging vormt voor de openbare orde en illegaal in België verblijft. Verder worden de feitelijkeheden, die de zaak van verzoekende partij kenmerken, opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij, van acht jaar *in casu* proportioneel is.

2.1.2. Waar de verzoekende partij opmerkt dat het opheffen of opschorten van het inreisverbod wijst op een niet gebondenheid van de verwerende partij voor het geven van de bestreden beslissing en verwijst naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, luidt dit artikel:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Dit artikel kan in het kader van dit geschil niet dienstig als geschonden aangevoerd worden omdat het artikel betrekking heeft op handelingen die na het geven van een inreisverbod aan de orde zijn. Huidig geschil handelt over het opleggen van een inreisverbod. Uit dit artikel volgt niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is te motiveren over humanitaire situaties. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.1.3. De verzoekende partij wijst correct op de eerste zinsnede van de bestreden beslissing die stelt dat een inreisverbod van 15 jaar wordt opgelegd. Dit is evenwel een louter materiële misslag. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de duur van het inreisverbod wel degelijk 8 jaar is, wat herhaaldelijk wordt vermeld onder de redengeving. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen ook duidelijk dat het inreisverbod gegeven is voor de duur van acht jaar. De tijdsduur is afdoende duidelijk. Beide partijen bevestigen ter terechtzitting dat de duur van het bestreden inreisverbod 8 jaar betreft en dat de vermelde 15 jaar in het inreisverbod een materiële misslag betreft.

2.1.4. De verzoekende partij stelt onjuist dat geen reden is gegeven over de tijdsduur.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze, naast de verwijzing naar de correctionele veroordelingen van 10 oktober 2019 en van 1 oktober 2021, de reden omschrijft waarom de onderliggende feiten van de veroordelingen een ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde:

“Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij gaat hieraan voorbij. Integendeel met de rechtspraak die de verzoekende partij citeert, is in huidig geval wel degelijk gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Er werd geenszins enige automatische duur opgelegd.

Dit is ook op een wettige wijze gebeurd. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.” (eigen onderlijning)

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In dit geval werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt, daterend van 12 februari 2018, waarin geen termijn van vrijwillig vertrek is voorzien. Volgens de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt, is dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

De bestreden beslissing wijst erop dat de aard van de feiten bedreigend is voor de openbare orde omdat de handel van verdovende middelen op de openbare weg een maatschappelijke last veroorzaakt, aan de basis van randcriminaliteit ligt en het de gezondheid van de individuele gebruiker ernstig in het gedrang brengt, dit dan nog met het oog op louter makkelijk geldgewin. De verzoekende partij kan niet ernstig betwisten dat deze vaststelling correct is.

In die zin is de bestreden beslissing kennelijk redelijk genomen.

Eveneens dient het besluit zich op dat de verzoekende partij op niet dienstige wijze verwijst en deels citeert uit rechtspraak van de Raad en van de Raad van State. De verzoekende partij toont geen onzorgvuldige gedraging van het bestuur aan. De Raad merkt nog op dat in het Belgische rechtssysteem aan arresten van de Raad en van de Raad van State geen precedentswaarde wordt toegekend.

2.1.5. De verzoekende partij voert tevens de schending van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet aan. Dit artikel bepaalt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Hoger werd vastgesteld dat correct is beoordeeld dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van de

verzoekende partij voor zover deze kenbaar waren. Verder is het verzoek om internationale bescherming afgewezen. De schending van deze bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.6. De verzoekende partij stelt onjuist dat geen rekening is gehouden met haar familie- en gezinsleven. Daarmee gaat de verzoekende partij voorbij aan het volgende motief:

“Betrokkene ontving de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Sint Gillis op 29.01.2021 onder covid-quarantaine. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene ontvangt bezoek in de gevangenis van zijn vriendin. Het is dus mogelijk dat hij een partner heeft in België. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit zijn administratief dossier en de eerdere verklaring blijkt niet dat hij andere familieleden heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk. Betrokkene heeft twee keer asiel aangevraagd in België op 17.01.2017 en op 13.11.2019. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten omdat hij vrijwillig afstand heeft gedaan hiervan. Zijn tweede aanvraag werd negatief afgesloten door de beslissing van het CGVS, betekend aan de betrokkene op 27.01.2021. Artikel 3 EVRM is bijgevolg ook niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

2.2.1. In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na het geven van een hoofdzakelijke theoretische uitleg over artikel 8 van het EVRM, blijkt uit het administratief dossier dat het bestuur al het mogelijke heeft gedaan om het gezins- en privéleven van de verzoekende partij te onderzoeken. De verzoekende partij heeft de opgestuurde vragenlijst in verband met haar hoorrecht niet ingevuld. Het bestuur besloot terecht dat er mogelijks een gezinsleven bestaat doordat de verzoekende partij mogelijks een partner heeft, af te leiden uit de gevangenisbezoeken. Een afdoende vaststelling van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven was niet voorhanden, gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partij.

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM enkel een onderzoeksplicht oplegt en geen motiveringsplicht inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het EHRM stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van

een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Wel primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wat het 'familieleven' betreft, geeft de verzoekende partij geen enkele concrete aanduiding in het verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). De verzoekende partij laat na, zowel ter gelegenheid van het hoorrecht als thans in het middel effectief beleefde banden te preciseren of uit te leggen om vervolgens de verwerende partij te verwijten geen afdoende onderzoek te hebben gevoerd, hetzij niet afdoende te motiveren.

De verzoekende partij houdt er een zeer vaag betoog op na zonder concrete toelichting over het daadwerkelijk karakter van haar geinsleven. Over haar privéleven hult zij zich ook in stilzwijgen. De Raad mag van de verzoekende partij verwachten dat zij op een voldoende en duidelijke wijze haar familieleven en privéleven toelicht omdat de Raad als annulatierechter wel moet kunnen nagaan of de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak, tot zijn beslissing is gekomen (RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het gegeven betoog slaagt hier niet in. Zij weerlegt evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen hinderpalen blijken dat een gezinsleven elders kan uitgevoerd worden. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing bij (zie citaat onder punt 2.1.6.), voor zover uit de beperkte elementen al kan afgeleid worden dat de verzoekende partij een gezinsleven zou hebben.

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat zij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familie of privéleven heeft.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.3. De verzoekende partij voert geen andere concrete grieven aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. Gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partij bij het uitoefenen van de mogelijkheid om gehoord te worden, heeft het bestuur hieraan voldaan.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden

te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

2.4. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze "*het rechtmatige vertrouwensbeginsel*" en "*het beginsel van behoorlijke analyse*" geschonden zouden zijn, derwijze dat deze onderdelen onontvankelijk zijn.

2.5. De Raad besluit dat de schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN